

[Lannung.]

sentationstillægget, har vakt, har kun yderligere bestyrket os i, at der er gode grunde til at se indgående på hele spørgsmålet i udenrigstjenestekommissionen og nedfælde resultatet af vore undersøgelser og overvejelser i vor betænkning og indstilling. Jeg mener i øvrigt at forstå, at udetillægsnævnet eller dets formand har beskæftiget sig med muligheden for at indføre et helt nyt udetillægssystem og vil forelægge dette i udenrigstjenestekommissionen.

I spørgsmålet personalepolitik, som også har været nævnt både her og i pressen, må jeg mene, at en betingelse for, at man skal kunne repræsentere Danmark i det fremmede, må være, at man har en rimelig orden og ikke en evident uorden i sin private økonomi. Selv om jeg må være helt enig i, at der er et langt og upåregneligt spring, ja, et svælg, fra dårlig økonomi og til at falde fra fristelsen til landsforræderi, så bør vi dog fremover drage lære af den risiko, der her har manifesteret sig.

Spørgsmålet er, om udenrigsministeriet trods ubestridelig modernisering på vigtige felter har haft forældede elementer i sin personalepolitik, som det har været hævdet fra forskellige sider, navnlig i pressen. Det vil derfor også under den videre gennemgang af udenrigstjenestens forhold i kommissionen være rigtigt at se på, om principperne for forfremmelser og udnævnelser specielt til poster i udlandet er helt i orden. Det er klart, at det er afgørende vigtigt at få de rigtige mænd til at beklæde de rigtige poster.

I anledning af den nu i forbindelse med sagen rejste kritik vil jeg gerne understrege, at vi i udenrigstjenestekommissionen i den allernærmeste fremtid skal beskæftige os med spørgsmålet om rekrutterings- og forfremmelsespolitik, altså personalepolitikken, og her vil vi naturligt komme ind også på den kritik, der har været fremme, og nærmere overveje dens relevans og berettigelse. Vi må se på, om det er rigtigt, om der er noget hold i påstanden om, at andet end kvalifikationer spiller en rolle ved udnævnelser, hvad jeg personlig har svært ved at tro, og om der i udenrigsministeriet gør sig en gammel, misforstået korpsånd gældende, som kan give sig mindre heldige udslag.

Skal der trods alt komme noget godt ud

af denne sag, må det være ved, at de forskellige forhold underkastes en revision, og at vi i fornødent fald finder frem til en modernisering af udenrigstjenesten, hvor der måtte vise sig brug derfor. Der vil jo altid være brodne kar i alle lande og stænder, og vi skal ikke herfor glemme, at vi stort set — og det lægger jeg megen vægt på at sige — har en god, dygtig og effektiv udenrigstjeneste, der gør en fortjenstfuld gerning for landet. Men det bør selvfølgelig kun tilskynde os til at søge eventuelle mangler og brist afbødet. Heri ligger ingen som helst mistillid til det altovervejende flertal.

Jeg skal hermed anbefale, at den givne redegørelse tages til efterretning.

Niels Andersen: Det ligger helt klart, at den politiske minister i enhver styrelsesgren har ansvaret også for de udnævnelser, der finder sted. Det er pointeret i dag. Når man har udnævnt en mand som Blechingberg, og det er gået så skidt, som det faktisk er, synes jeg, det er noget værdifuldt i vort folkestyre, at vi her i dag kan få så redelig en redegørelse, som tilfældet er, for alle de problemer, der har tilknytning til sagen, og jeg finder anledning til at takke den højtærede statsminister for denne redegørelse. Jeg er sikker på, at alt, hvad der har nogen betydning i denne sag, er fremdraget.

Man kan så spørge, om de dispositioner, der er truffet i forbindelse med ansættelsen i Bonn, er rigtige, og det er det jo ikke svært at svare på. I dag kan man se, at dispositionerne var forkerte. Men derfra og så til at hævde, at statsministeren har svigtet, er der jo et langt stykke. Man skal nemlig gøre sig klart, at statsministeren dengang tog meget vidtgående hensyn, idet det var magtpåliggende at anbringe Blechingberg i en stilling, som krævede et mindre arbejdsområde. Endvidere var det klart for den højtærede statsminister, at Blechingberg under ingen omstændigheder burde få et chefsansvar og heller ikke noget ansvar for en offentlig kasse. Disse hensyn blev der taget ved udnævnelsen den 1. juli 1956, da Blechingberg tiltrådte stillingen i Bonn.

Så vil man spørge, om disse hensyn er tilstrækkelige. Her må man gøre sig klart, at de kendsgerninger, der har foreligget, ikke indebar at man kunne nære nogen tvivl om Blechingbergs nationale pålidelig-